

POSTANOWIENIE

Dnia 26 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Bączyk

w sprawie z powództwa J. N., J. B., W. W.
przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej O. w W.
o stwierdzenie nieważności uchwały,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 26 maja 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powodów J. B. i W. W.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 21 marca 2016 r., sygn. akt I ACa (...)

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powodów na rzecz pozwanej kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powodowie (J. N., J. B., W. W.) złożyli skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 21 marca 2016 r., w którym zmieniono wyrok Sądu Okręgowego z dnia 17 kwietnia 2014 r. i zasądzono od powodów na rzecz pozwanej zwrot kosztów postępowania za pierwszą instancję oraz oddalono apelację trzech powodów w pozostałym zakresie (pkt 1, 2 wyroku Sądu

Apelacyjnego). Wyrokiem z dnia 17 kwietnia 2014 r. Sąd Okręgowy oddalił powództwo jako nieuzasadnione. Powodowie wystąpili z pozwem przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej o ustalenie nieważności uchwały Zebrania Przedstawicieli Członków Spółdzielni (ZPCS) z dnia 10 października 2009 r. w świetle art. 59 prawa spółdzielczego z 1982 r.

W skardze kasacyjnej przedstawiono zarzuty naruszenia prawa procesowego i materialnego. Motywując wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, powodowie stwierdzili że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt I skargi), zachodzi nieważność postępowania (pkt II skargi), a ponadto skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt III skargi).

Skarżący wnosili o zmianę zaskarżonego wyroku i zmianę wyroku Sądu pierwszej instancji i stwierdzenie nieistnienia lub ustalenia nieważności uchwały, ewentualnie o uchylenie zaskarżonej uchwały bądź uchylenie wyroku pierwszej i drugiej instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Analizując treść wyroków obu Sądów meriti, treść skargi kasacyjnej i zawartą w niej prawną motywację przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz odpowiedź strony pozwanej na skargę, Sąd Najwyższy stwierdził, że w rozpoznawanej sprawie nie wystąpiły przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 3 i 4 k.p.c.

Nie ma przede wszystkim podstaw do stwierdzenia nieważności postępowania przed sądem drugiej instancji, bowiem sędzia orzekający w danej sprawie w drugiej instancji był prawidłowo delegowany do składu sędziowskiego (treść delegacji z 29 lipca 2015 r., k. 1190 akt sprawy, t. VI).

Z treści apelacji powodów (J. N., J. B., W. W.) wynika, że zaskarżyli oni wyrok Sądu Okręgowego z dnia 17 kwietnia 2014 r. w całości i podnosili w nim zarzuty naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. (wadliwe ustalenia faktyczne, oparcie rozstrzygnięcia Sądu pierwszej instancji na niepełnym materiale faktycznym). Wskazywali na to, kiedy skończyła się kadencja rady nadzorczej, podnosili także naruszenie art. 59 prawa spółdzielczego (zob. k. 929 i n.; uzupełnienie apelacji k. 939 i n.; s. 5 uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego). Nie podnoszono tu

nieważności postępowania przed Sądem pierwszej instancji. W tej sytuacji w skardze kasacyjnej można powoływać się tylko na nieważność postępowania przed Sądem drugiej instancji, a naruszenie przepisów ustawy prowadzące - w ocenie strony - do nieważności postępowania (art. 379 pkt 5 k.p.c.) należy zaskarżyć w apelacji. Sąd Najwyższy może oczywiście uwzględnić z urzędu nieważność postępowania przed Sądem drugiej instancji w granicach zaskarżenia, ale przebieg postępowania rozpoznawczego przed tym Sądem nie dał podstaw do takiej oceny.

Z akt sprawy wynika, że oddalony został wniosek o dopuszczenie radcy prawnego A. W. do udziału w sprawie jako pełnomocnika interwenienta Z. J. (k. 887 akt; protokół rozprawy apelacyjnej z dnia 3 kwietnia 2014 r.). W konsekwencji zwrócono interwencję uboczną tego interwenienta. Nie ma zatem podstaw do twierdzenia, że w tym zakresie doszło do rażącego naruszenia art. 379 pkt 5 k.p.c. w zw. z art. 76, art. 79 i art. 214 § 1 k.p.c.

Nie można podzielić także stanowiska skarżącego, że ich skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Sąd Apelacyjny trafnie założył, że przedmiotem żądania powodów było stwierdzenie nieważności uchwały ZPCS z dnia 10 października 2009 r. w sprawie uzupełniającego wyboru członków Rady Nadzorczej. Postępowanie rozpoznawcze zmierzało zatem do ustalenia, czy doszło do naruszenia przepisów istotnych dla bytu prawnego tej uchwały, regulujących materię objętą uchwałą. W tym zakresie było zatem prowadzone odpowiednie postępowanie dowodowe, zmierzające do wyjaśnienia, czy podstawę nieważności zaskarżonej uchwały mógł być art. 59 prawa spółdzielczego z 1982 r. (s. 4-5 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

Wbrew stanowisku skarżących, w rozpoznawanej sprawie nie zachodziła potrzeba wyjaśnienia zagadnienia prawnego dotyczącego prawnego statusu spółdzielni (grupy członków jej założycieli) przed wpisem do KRS. Sąd Apelacyjny określił sposób obliczania czasu trwania kadencji rady nadzorczej spółdzielni przewidzianej w statucie pozwanej spółdzielni w związku ze zmianami ustawowymi wprowadzonymi ustawą z dnia 14 czerwca 2007 r. o zmianie ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych (...) (Dz.U. nr 125, poz. 873) i przy określeniu

wspomnianego statusu nawiązał do cech właściwych spółce cywilnego (art. 860 k.c.). Kwalifikacja taka nie podważa poprawności prawnej stanowiska Sądu Apelacyjnego wyrażonego w tym zakresie (s. 7 - 8 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

W tej sytuacji Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej powodów do rozpoznania (art. 389⁹ § 2 k.p.c.).

jw, aj